

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **R. V.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Martinou Knickou, advokátkou,
sídlem Tyršova 1434/4, 405 02 Děčín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního
řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2021, č. j. KUUK/068977/2021,
sp. zn. KUUK/058443/2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 30. 6. 2021, č. j. KUUK/068977/2021, sp. zn. KUUK/058443/2021, kterým bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, stavebního úřadu, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 3. 2021, č. j. OSÚ/9957-21/novm OSÚ/3434-2018. Tímto rozhodnutím bylo žalobci jakožto vlastníkovu stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nařízeno odstranění stavby „*Stavba pro uskladnění zahradní techniky*“ umístěné na pozemku parc. č. X v k. ú. X (dále jen „stavba“). Žalobce se v žalobě domáhal také toho, aby soud zrušil též rozhodnutí stavebního úřadu a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce popsal, že stavba původně byla prodejním stánkem, nyní slouží jako zázemí k umožnění zemědělských činností (chov koz a ovcí). Na pozemku je umístěna již cca od roku 1992; pouze byla na pokyn obecního úřadu v Krásné Lípě přesunuta dále od silnice. Žalobce opakovaně žádal o její dodatečné povolení, přičemž poslední jeho žádost nebyla dosud vyřízena. Domnívá se proto, že vydaná rozhodnutí byla vydána v rozporu s právními předpisy ukládajícími správnímu orgánu na základě žádosti o dodatečné povolení stavby buď přerušit řízení dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, nebo tuto žádost formou usnesení a s řádným odůvodněním odmítnout. Z tohoto důvodu podal odvolání, ve kterém poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 230/2015-34, jakož i na další související soudní praxi, a odůvodnil, proč podle něj není přípustné, aby podání žádosti o dodatečné povolení stavby – byť opakované – bylo zcela opomenuto, a aby bez řádného procesního vyřízení této žádosti stavební úřad nařídil odstranění stavby.
3. Žalovaný tuto námitku odmítl s tím, že v době podání žádosti nebylo ještě pravomocně rozhodnuto o žádosti předchozí. Žalobce má za to, že tato skutečnost nemění nic na tom, že o žádosti o dodatečné povolení stavby bylo třeba rozhodnout, a že bez řádného rozhodnutí o této žádosti nebylo možno pokračovat v řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona. Není podle něj důvod, proč by tato žádost neměla být „*předběžnou otázkou v řízení o odstranění stavby*“, jak se uvádí v napadeném rozhodnutí, respektive proč by se na tuto žádost neměl vztahovat postup daný § 129 stavebního zákona. Nesouhlasí proto s tím, že nebylo nutné pro podanou žádost znovu přerušit řízení o odstranění stavby.
4. V podaném odvolání žalobce dále poukázal na vadu spočívající v chybějícím věcném posouzení jeho žádosti. Trvá na tom, že takový postup je možný pouze v případě „*účelového a záměrně obstrukčního jednání*“, což není jeho případ, neboť jeho žádost byla opřena o reálnou změnu. Rovněž tato námitka, a tedy i podstatná vada rozhodnutí stavebního úřadu, nebyla dostatečně zohledněna, což přispělo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce se v této souvislosti důrazně ohrazuje proti tomu, že by došlo pouze ke změně v pojmenování stavby. Žalobce naopak přehodnotil právě funkci a účel využití, což pochopitelně doplnil i změnou názvu.
5. Žalobce se dále domníval, že byla chybně posouzena jeho námitka uvedená v bodu IV odvolání, ve kterém poukázal na skutečnost, že dle § 132 a § 133 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), tedy dle zákona účinného v době umístění stavby, byl subjektem odpovědným za evidenci a archivaci dokumentů příslušný stavební úřad a místně příslušná obec. Není tedy namístě, aby byl žalobce sankcionován za nedodržení těchto povinností uložených teprve současným zákonem, k čemuž žalobce odkázal na § 129 stavebního zákona (i s ohledem na odvolání žalobce a vydaná rozhodnutí myšlen zřejmě § 125 tohoto zákona – pozn. soudu). Žalobce proto trval na tom, že jsou to orgány územního plánování a stavební úřady, na něž byla touto právní úpravou přenesena Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovědnost za archivaci těchto dokumentů, nikoliv vlastník stavby. Přenosem odpovědnosti za archivaci dokumentů na žalobce by došlo k nezákonnému postupu spočívajícímu v uložení povinnosti dle § 129 (myšlen opět zřejmě § 125 tohoto zákona – pozn. soudu) stavebního zákona na dobu předcházející účinnosti tohoto zákona, a tedy i k pravé retroaktivitě a porušení práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

6. Rozhodnutí je podle žalobce vadné i skutkově, když se odvolává na mapu z roku 2003 na webových stránkách www.mapy.cz. Stavba je i na tomto leteckém snímku z roku 2003 zachycena, tehdy ale měla plochou černou střechu, a vzhledem ke stínu a nízké možnosti přiblížení není tak dobře zřetelná. Žalobce proto jako důkaz navrhl provedení dokazování obrázkem mapy z webové stránky www.mapy.cz s vyznačeným místem a výsledkem svědků J. H., O. H. a A. V.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Po rekapitulaci řízení o dodatečném povolení stavby, kdy žalobce měl podat celkem pět žádostí, a řízení o odstranění stavby žalovaný uvedl, že ve věci odstranění stavby stavební úřad s ohledem na znění § 129 stavebního zákona v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že stavba nebyla dodatečně povolena. Žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby totiž byly opakovaně a pravomocně zamítnuty s odkazem na negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování. Pátá žádost o dodatečné povolení stavby přitom byla podána již dne 22. 12. 2020, a to ačkoli o čtvrté žádosti o dodatečné povolení stavby v té době dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Stavební úřad řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona na základě páté žádosti nepřerušil, neboť v té době již z důvodu podání čtvrté žádosti přerušeno bylo. Řízení o páté žádosti, která byla doložena týmiž podklady jako žádosti předešlé, navíc stavební úřad shledal být obstrukční, a řízení o ní proto zastavil, proti čemuž se žalobce neodvolal. Toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 5. 2021, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí.
8. Žalobcem tvrzená vada spočívající v chybějícím věcném posouzení jeho žádosti podle žalovaného směřuje do řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný dodal, že stavba podle provedené kontrolní prohlídky sloužila k uskladnění zahradní techniky, a svým využitím tak nesplňovala požadavky funkční plochy stanovené územním plánem obce Doubice. Tento nesoulad nelze zhojit pouhou změnou názvu stavby, jak bylo provedeno v páté žádosti o dodatečné povolení stavby. Z vyjádření Městského úřadu Krásná Lípa a Obecního úřadu Doubice stavební úřad zjistil, že se v jejich archivu nenachází žádné dokumenty, které by svědčily o povolení umístění prodejního stánku. Podkladem pro rozhodnutí byla právě tato skutečnost. Nahlédnutím do mapy z roku 2003 se žalovaný pouze nad rámec potřebného rozsahu informoval o stavu pozemku v roce 2003.

Replika žalobce

9. Žalobce v replice ze dne 22. 11. 2021 zopakoval své argumenty již uvedené v žalobě. Dodal, že žalovaný podle něj ve svém vyjádření k žalobě fakticky přiznal nesprávnost posouzení mapového snímku. Nově dále uvedl, že stavba byla dlouhodobě užívána v dobré víře v to, že je řádně ohlášena. Žalobce neměl důvod se domnívat, že je v rozporu s územním plánováním, neboť existovala a byla příslušnými úřady akceptována ještě před vypracováním územního plánu obce Doubice. Nyní stavba slouží jen svému účelu souladnému s územním plánováním (zemědělské využití), a jak je zjevné z žádostí o dodatečné povolení stavby, je v souladu rovněž s ostatními požadavky na stavby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

umísťované v tomto území. Ve stavbě je umístěno nářadí (pila, sekačka, křovinořez, sekery, lopaty, kolečka, rýče, kůly a dráty a pomůcky pro účely ohrad a zabezpečení ohrad atd.). Dotčené orgány proti stávající stavbě v její současné podobě nemají žádných připomínek. Žalobce dále popsal následky, které by odstranění stavby podle něj mělo. Uzavřel, že stavba byla umístěna před vydáním územního plánu a na základě ohlášení příslušnému úřadu.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil za podmínky neprovádění dokazování, přičemž tato podmínka byla splněna, a žalovaný soudu nesdělil nesouhlas s tímto postupem, přičemž byl poučen, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas udělil.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. S ohledem na předmět řízení, kterým bylo odstranění stavby, a námitky vznesené žalobcem poprvé až v replice, soud považoval za nutné nejprve vymezit předmět řízení.
13. Námitkou dobré víry v to, že stavba byla řádně ohlášena a umístěna před vydáním územního plánu obce Doubice, přičemž v současnosti je s územním plánem v souladu, kterou žalobce uplatnil až v replice dne 22. 11. 2021, se soud zabývat nemohl, neboť byla uplatněna až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Totéž platí i pro další nové námitky uplatněné až v replice, podle kterých stavba nyní slouží jen svému účelu souladnému s územním plánováním (zemědělské využití), je v souladu i s ostatními požadavky na stavby umísťované v tomto území a dotčené orgány proti stávající stavbě v její současné podobě nemají žádných připomínek.
14. Pouze pro úplnost tak soud konstatuje, že napadené rozhodnutí přezkoumává podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání. Případné později nastalé skutečnosti nemohou mít na posouzení věci vliv. Měl-li pak žalobce za to, že stavba splňovala podmínky pro její dodatečné povolení, mohl se na soud obrátit s žalobou proti rozhodnutí, kterým nebylo jeho žádosti o dodatečné povolení stavby vyhověno. Rozhodnutí v nyní projednávané věci se však týkají jiného předmětu řízení, a sice odstranění stavby.
15. Stejně tak až v replice žalobce poprvé konkrétně popsal následky, které by odstranění stavby podle něj mělo, nelze proto přihlídnout ani k nim.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Z předloženého správního spisu soud ověřil tvrzení žalovaného, podle kterého žalobce podal celkem pět žádostí o dodatečné povolení stavby, z nichž ani jedné nebylo vyhověno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Pátou žádost přitom podal dne 22. 12. 2020, a to přestože o čtvrté žádosti o dodatečné povolení stavby v té době dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

18. Ačkoli žalobce v žalobě uvedl, že jeho postup nebyl účelovým a záměrně obstrukčním jednáním, neboť jeho pátá žádost byla opřena o reálnou změnu, soud se se správními orgány shoduje na tom, že minimálně pátou žádost bylo možné za takového jednání považovat. Žalobce sice v žalobě zcela nekonkrétně namítl, že pátá žádost „byla opřena o reálnou změnu“, že nedošlo pouze ke změně v pojmenování stavby a že ve skutečnosti přehodnotil funkci a účel využití stavby, soud však prostým porovnáním čtvrté a páté žádosti a jejich příloh nic takového neshledal. Konstatuje proto, že v páté žádosti v porovnání se čtvrtou žádostí nedošlo dokonce ani k tvrzené změně v pojmenování stavby a že pátá žádost budí neodbytný dojem, že jde doslova o kopii žádosti čtvrté. Pokud navzdory tomu žalobce snad někde v páté žádosti skutečně „přehodnotil funkci a účel využití stavby“, měl toto konkrétně rozvést v žalobě a připojit odkaz na konkrétní listiny. Není totiž úkolem soudu, aby za žalobce jeho obecná tvrzení domýšlel a ve správním spise vyhledával skutečnosti, které by mu mohly být v řízení ku prospěchu.
19. Ze správního spisu soud dále zjistil, že stavební úřad řízení o odstranění stavby na základě páté žádosti nepřerušil. Řízení o páté žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 48 odst. 2 správního řádu zastavil usnesením ze dne 4. 5. 2021, č. j. OSÚ/46291-20/novm OSÚ/2375-2021, proti čemuž se žalobce neodvolal. Toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 5. 2021, tedy před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Není proto pravdou, jak namítal žalobce v žalobě, že tato jeho (pátá) žádost ke dni podání žaloby nebyla vyřízena.
20. Důvodná není ani námitka, podle které stavební úřad pochybil, pokud řízení o odstranění stavby na základě páté žádosti nepřerušil ani tuto žádost řádně odůvodněným usnesením neodmítl.
21. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
22. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat **ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení** žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. **Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.** Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení (zvýraznění provedeno soudem – pozn. soudu).
23. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení. Bude-li předmětem dodatečného povolení dokončená stavba uvedená v § 119 odst. 1, může stavební úřad po ověření splnění podmínek podle § 122 odst. 3 na žádost stavebníka současně samostatným výrokem rozhodnout o povolení užívání stavby a případně stanovit podmínky pro její užívání.

- 24. Jde-li o namítané nepřerušení řízení o odstranění stavby z důvodu podání páté žádosti o dodatečné povolení stavby, žalobce přehlíží, že řízení o odstranění stavby v době jejího podání již přerušeno bylo, a to z důvodu podání čtvrté žádosti o dodatečné povolení stavby, která v té době nebyla pravomocně vyřízena.
- 25. Žalobce na tuto argumentaci, kterou v napadeném rozhodnutí použil i žalovaný, reagoval tím, že podle něj bylo s ohledem na podanou pátou žádost nutné řízení o odstranění stavby přerušit znovu. Soud na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu konstatuje, že k pravomocnému vyřízení čtvrté žádosti o dodatečné povolení stavby došlo až dne 8. 2. 2021, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2021, č. j. KUUK/008934/2021. Pátá žádost byla podána dne 22. 12. 2020, přičemž z důvodu běžícího řízení o totožné (čtvrté) žádosti žalobce jejímu projednání bránila překážka litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tato překážka odpadla dne 8. 2. 2021, kdy bylo pravomocně skončeno řízení o čtvrté žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby. S ohledem na totožnost podané páté žádosti minimálně se žádostí čtvrtou však v důsledku těchto skutečností projednání páté žádosti po skončení řízení o čtvrté žádosti bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu. Z obou těchto důvodů (resp. v daný okamžik nejprve buď pro překážku litispendence, následně pro překážku rei administratae) bylo namístě nikoli přerušit řízení o odstranění stavby, jak namítá žalobce, nýbrž řízení o páté žádosti zastavit podle § 66 ve spojení s § 48 správního řádu. Jestli se tak nestalo, resp. pokud se tak stalo až po vydání rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby, avšak pravomocně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, nelze v tom spatřovat vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. O jalovosti takovéto (páté) žádosti totiž nelze pochybovat, a žalobci nadto bylo umožněno její věcné nevyřízení napadnout opravným prostředkem ještě před skončením řízení o odstranění stavby, čehož ani nevyužil. Nelze přitom ani přehlédnout to, že stavební úřad se s pátou žádostí žalobce fakticky vypořádal již jak v rozhodnutí, kterým zamítl čtvrtou žádost o dodatečné povolení stavby, tak dále v rozhodnutí o odstranění stavby, ve kterém popsál, že již čtyřikrát rozhodl o žalobcově žádosti o dodatečné povolení stavby. Vždy se přitom jednalo o stejnou budovu, u které žalobce oproti dokumentaci a grafické části změnil pouze název stavby. Další žádost ve stejné věci proto podle stavebního úřadu (žalovaného) lze považovat za obstrukční. Podaná pátá žádost žalobce se přitom nijak nelišila minimálně od čtvrté žádosti.

26. Není tedy pravdou ani to, že – jak uvedl žalobce – správní orgány jeho pátou žádost o dodatečné povolení stavby zcela pominuly, a bez jejího procesního vyřízení nařídily odstranění stavby. K takovéto situaci v řízení nedošlo, neboť stavební úřad řízení o páté žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby usnesením ze dne 4. 5. 2021, č. j. OSÚ/46291-20/novm OSÚ/2375-2021, zastavil, proti čemuž měl žalobce možnost podat opravný prostředek. Žalobce se však proti tomuto usnesení neodvolal, a toto rozhodnutí proto nabylo právní moci dne 28. 5. 2021, tedy dříve, než žalovaný vydal následně žalobou napadené rozhodnutí.
27. Soud se nad rámec uvedeného vymezuje i proti žalobcem namítané povinnosti správního orgánu řízení o odstranění stavby v důsledku podané žádosti o dodatečné povolení stavby vždy přerušit, nebo alespoň svůj závěr o tom, že není namístě řízení o odstranění stavby přerušovat, vyjádřit formou usnesení. Podle § 129 odst. 2 vět druhé a čtvrté stavebního zákona totiž stavební úřad tuto povinnost má pouze v případech, kdy žádost o dodatečné povolení stavby byla podána ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby. Tato právní úprava účinná od 1. 1. 2013 se přitom liší od právní úpravy dopadající na věci, které posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34, Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 31 A 54/2017-56, a Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 5. 9. 2019, č. j. 9 A 72/2019-100, kterými argumentoval žalobce v žalobě, resp. odvolání. Ve všech těchto věcech se aplikoval § 129 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, podle kterého „*u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví*“. Stavební úřad tedy podle dřívější právní úpravy měl povinnost řízení o odstranění stavby zásadně přerušit v případě podání žádosti o dodatečné povolení stavby kdykoli v průběhu řízení o odstranění stavby, v současné době (podle právní úpravy vztahující se na žalobcův případ) však tuto povinnost již nemá.
28. Žalobce dále zpochybnil skutkový závěr žalovaného, který měl učinit na základě mapy z roku 2003 převzaté z webových stránek www.mapy.cz. Žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí na jeho str. 9 uvedl, že existenci stavby na jejím základě nelze dovodit. Podle žalovaného z ní má být patrné, že v době jejího pořízení se na dotčeném pozemku žádná stavba nenacházela. Žalobcovo tvrzení, že původní stavba prodejního stánku byla na pozemek umístěna v 90. letech minulého století, se proto podle něj nezakládá na pravdě. Žalobce za účelem prokázání svého žalovaným zpochybněného tvrzení navrhl provedení dokazování, a to obrázkem mapy z webové stránky www.mapy.cz s vyznačeným místem a dále výslechem svědků J. H., O. H. a A. V.
29. Soud uvedený a žalobcem zpochybněný skutkový závěr žalovaného považuje za toliko podpůrný s tím, že ani jeho vyvrácení by nemohlo mít vliv na rozhodnutí ve věci. Rozhodnou zde totiž není otázka časového určení vzniku stavby, ale to, že 1) předmětná stavba byla provedena bez stavebního povolení a 2) nebyla povolena ani dodatečně. Zatímco o splnění druhé podmínky mezi účastníky řízení není sporu, námitky žalobce směřující proti posouzení splnění první z podmínek správní orgány neshledaly důvodnými a žalobce jejich závěry konkrétně nezpochybnil ani v podané žalobě. Z těchto důvodů proto soud neprovedl navržené dokazování obrázkem mapy z webové stránky www.mapy.cz s vyznačeným místem a dále výslechem svědků J. H., O. H. a A. V.

30. Za nedůvodnou pak soud považoval i námitku, podle které měl být žalobce s ohledem na tvrzené stáří stavby a časovou působnost stavebního zákona nepřipustně – v rozporu se zákazem pravé retroaktivity – sankcionován za nedodržení povinností stanovených v § 125 stavebního zákona. Podle § 125 odst. 1 stavebního zákona je vlastník stavby povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. V případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby. Při změně vlastnictví ke stavbě odevzdá dosavadní vlastník dokumentaci novému vlastníkovvi stavby.
31. Soud k tomu konstatuje, že obdobné povinnosti jako § 125 stavebního zákona vlastníkovvi stavby ukládal i zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v § 103 a § 104. Ustanovení § 103 odst. 1 tohoto zákona tak stanovilo, že vlastník stavby je povinen dokumentaci skutečného provedení stavby uchovávat po celou dobu jejího užívání; při změně vlastnictví stavby ji odevzdá novému nabyvateli a při odstranění stavby stavebnímu úřadu. O tvrzeném porušení práv žalobce z důvodu aplikace uvedené právní úpravy tedy nemůže být řeč, neboť obdobnou povinnost žalobci stanovila i úprava dřívější.
32. Soud proto uzavřel, že v dané věci stavební úřad i žalovaný správně vycházeli z toho, že žalobce byl vlastníkem stavby, která byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem a která nebyla ani dodatečně povolena. Žalobcem podaná, již pátá žádost o dodatečné povolení stavby se nijak nelišila minimálně od žádosti čtvrté, která byla pravomocně zamítnuta. Pátá žádost tedy nesla znaky účelového a obstrukčního jednání a zároveň ji nebylo možné vůbec projednat z důvodu nejprve překážky litispendence, následně překážky věci pravomocně rozhodnuté. To, že tato zjevně k neúspěchu odsouzená žádost nebyla vyřízena dříve, než stavební úřad vydal rozhodnutí o odstranění stavby, proto nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
33. Soud proto žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
34. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. května 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu